

Önarckép gyufásdobozra à la japonaise

(Lakatlan tükrök
mélyén hangod homokszem,
mosolyod samurájkard
magánya, szemed
havon haldokló gyöngysor.
Vers vagy — szóharakiri.)

Vigasztalódsz, ha
szépséget hazudsz? Anyád
világvitrinben
törékeny kis bogár, kék
babaházban sír,
sóhajokat seperget —
álmában égő
függöny a szárnya. Atyád
egy kártyavárban
türelem hűbérese,
könyvtáremigráns,
kegyelem menekültje —
isten örökli
hallgatását. Hitvesed
homokórában
leheletre feszítve
sziromszerenád,
papírhajnal felett leng —
sugárgerincen
ujjbegye lepke. Te még
gyufaskatulya
tűzfelelőse lehetsz,
ha lehetsz még, te
tények tűzszerésze — te
gyufásdobozban
(Mondd, vigasz-e?) száguldó
szabad verskamikaze.

(Lélekverőfény —
szó vagy, védekezz! Lázadj
letakart tükrök
mélyén, lüktess homokszem —
mindenség pupillája.)